

46—50. Félkörű zárjelek közé teszi Gerevics, holott ez nem közvetlenül mondott rész, hanem gyanus, toldásféle, a miért a kritika a többi szövegből kirekeszti, mit kampós zárjelekkel szokás jelölni. Lásd még Egy. Phil. Közl. VI. 691—694. Tanáregyes. közl. XV. 615. l.

73. v. jegyz. diabolust	helyett olv. Diabolust.
89. „ „ illicet	„ „ ilicet.
115. „ szöv. quidem	„ „ quidem.
129. „ jegyz. carnificinam	„ „ carnificinam
134. „ „ læutum	„ „ lætum
136. „ szöv. defleam,	„ „ defleam
206. „ „ deceat.	„ „ deceat
465. „ „ ngc	„ „ nec
654. „ jegyz. officiis	„ „ offuciis.

Több szó egybe van nyomtatva péld. 251. v. j. putema (putem a) stb. ellenkezőleg falsi locum, falsilocum helyett 262 j. stb.

Míndezekre a többé-kevésbé fontos dolgokra a commentátor-nak egy újabb kiadásnál okvetlenül ügyelnie kell.

Hogy Gerevics Captivi-kiadását jelen művöltában is approbatióra érdemes műnek vallom, azt a kritikám elején elmondottak után fölösleges ismételnem.

Budapesten, 1882. aug. 14.

P. THEWREK EMIL.

CYNTHIA DICSÉRETE.

(Propert. II, 3.)

•Kérkedél, többé lány nem tesz kárt tebenned,
 S ím' horgon akadtál, gőgöd lelohadt . . .
 Egy havig is nehéz, szegény te, pihenned,
 S már új könyv hirdeti gyalázatodat ?
 Azt akarám, hogy hal porondon éléljen
 És dühödő vadkan zordon tengeren . . .
 Komoly tanulmány közt akkor telik éjem :
 Csak halad, s nem marad el a szerelem.
 És a mi elbűvölt, nem ragyogó arca,
 — Nincs a liliom bár oly tiszta fehér ;
 Észak hava kél rajt' a biborral harcra,
 Tiszta tejben úszik a rózsalevél. —
 Nem a hattyu nyakra lehullámzó fürtök,
 Gyújtó szeme párja, fényes csillagom,

S nem arab selyme az, a miért hevülök,
 Ilyen semmisségért szívem nem adom.
 Deli tánca bájol, ha pezsdül a serleg,
 S ő egy Ariadne, bacchans tánc-vezér ;
 Mikor aeol hárfán ujjai dalt vernek,
 A műzsák lantjával játéka felér.
 És midőn versenyez Corinna hírével,
 Kortársinál többre becsúlve magát . . .
 Ugy-e én kedvesem, a hajnalló léttel
 Üdvöt arany Ámor tüsszente reád ?
 Istentül eredhet ily égi ajándék,
 Ne hidd, hogy az édes anyádtól nyeréd.
 A földbül ilyen kincs ki hogyan is válnék ?
 Ily gyümölcsre tíz hó hogy volna elég ?
 Róma leányainak magad válsz diszére,
 Te léssz köztük első Zeus oldalán.
 Nem is dőlsz örökké földi ágy ölére,
 Helenának mássa szállt benned alá.
 Csoda-é, ha lángol az ifjuság érte ?
 Dicsőbb lett vón' veszned Trója, e miatt !
 S mégis a nagy harczot eszem föl nem érte,
 Egy lányért a melyre két világ riadt.
 Bölcs most Menelaos, a mért visszakérte,
 Bölcsnek vallom Párist, hogy megtagadá.
 Achilles, Priamos méltán veszhet érte,
 Szívem e harcz okát már helybe' hagyá.
 Az ős kor művészin kik győzni óhajtnak,
 Fessék le remekben ez isteni lányt,
 Mutassák keletnek, mutassák nyugatnak,
 Kelet, nyugat érte lángol egyaránt !

Dr. CSENGERI JÁNOS.

PETŐFI «CSÁRDA ROMJAI» FRANCZIA FORDÍTÁSÁRÓL.

(Az Egyet. Phil. Közlöny szerkesztőjéhez.)

Nagyon megörültem, mikor egyik tekintélyes napi lapunkban azt olvastam, hogy Petőfi fenczímzett költeményét a Phil. Közlöny legújabb száma francia fordításban közli és pedig oly kitünő fordításban, hogy csak ohajtanunk kell, vajha költői irodalmunk többi remekeit is ily hivatott műfordítók mutatnák be a francia közönségnek.